

παλιότερα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἀδισέννα θὰ πρέπει νάχει προσευχηθεῖ.

Ὁ νότιος θόλος, τοῦ Νεζάμ-ολ-Μόλκ, σηκώνεται ἀβίαστα ἀπ' τοὺς τοίχους μιᾶς τετραγώνης αἰθουσας, ὁ Τάζ-ολ-Μόλκ ἔστησε ἓνα λιγότερο τέλειο θόλο πάνω σ' ἓνα δάσος ἀπὸ κολόνες.

Στὸ Βεραμίν
ὁ Μαλεσάχ ἔκοψε τὴν περηνάμνια του καὶ τὴν ἔκανε γυθιο
ποὺ σκληραίνει μὲ τὰ χρόνια, τὸ ἴδιο ποὺ βρῆκε τὸν Καγιάμ καλλιτέρο τιμητὴ ἀπ' τὸ Δημιουργὸ τοῦ Κορανίου.
Τὸ κορμὶ τοῦ πάθους του ἦτανε πλιθεῖς κι ἡ ψυχὴ τοῦ ἄλγεδρα.

Τὴν Ποίηση
τὴν θυμοῦνταν
πάρα πολύ, πολύ καλά.
«Τελευταία καθηγητὴς σ' αὐτὸ τὸ πανεπιστήμιο»

εἶπε ὁ Καγιάμ γιὰ ἓνα τοιμημένο γάιδαρο,
«γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲ μπορούσε νὰ μπεῖ, δὲν τόλμαγε νὰ μ' ἀντικρύσει στὸ πρόσωπο».
Μὰ ἡ ἀπόφασί τους νὰ ἐξορκίσουν τοὺς βλάκες χατάρεισε
πρόσφατα μὲ τὸ καθεστῶς τῶν ἀπόλυτα ἡλιθίων.

Ἀπὸ φόβο νὰ κατηγορηθοῦν
σὰν ἀφελεῖς ἐμπόδιζαν τὴ σκέψη.
Στροβίλοι δίτροποι χωρὶς καθυστέρηση:
οἱ χτίστες τῆς Λά Τζιράλντα
ἐπανάλαβαν
βαριά, ἄθυμα,
μερικὰ ἀπ' τὰ πρότυπά τους σὲ τοῦβλο.
Ἀναρωτιέμαι τί σκεφτόταν ὁ Καγιάμ
γιὰ ὅλο τὸ χτίσιμο καὶ τὴν ὀργάνωση καθὼς
ἐξελλίσσονταν,
τοὺς ξένους, τοὺς ἀποφασισμένους Σελτζούκους,
ὅχι τόσο διαψασμένους γιὰ αἷμα ὅσο μερικοὶ εὐεργέτες τῆς ἀνθρωπότητας' ξαναφέροντας
ἴσως στὴ μνήμη τὸν τρόπο τοῦ Ἀμποῦ Ἀλὶ
γιὰ τοὺς γενναϊόδωρους πάτρωνες'
βιβλία ἀνέκρουστα ἢ παντοῦ χαμένα
στὴ βιβλιοθήκη τῆς Μποκάρα,
καὶ τέσσερες ὥρες τὴ μέρα γράψιμο
πρὶν ἀπὸ τὰ καθήκοντα τοῦ πρωθυπουργοῦ.

.....

Στῆ6ῖ Σμῖθ (1902—71)

Ἡ Ἑμιλυ γράφει ἓνα καλὸ γράμμα

Ἡ Μαίημπελ παντρεύτηκε τὴν προηγούμενη
βδομάδα

Ἔτσι τώρα ἔχει μείνει μόνο ὁ Τόμ

Στὸ γιατρὸ δὲν ἄρесе ὁ δῆχας τοῦ Ἀρθουρ
Ἡμουνα κρεβατωμένη ἀπὸ τὸ Πάσχα

Ξανακύλισμα ἀπ' τὸν παλιὸ μελεᾷ

Εἰμαι στὰ κάτω δωμάτια σήμερα

Καθὼς σοῦ γράφω

Ἀκούω τὸν Ἀρθουρ νὰ τριγυρῇ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου

Τοῦ ἄρесе νὰ τριγυρῇ

Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ τοῦ ἔχει ἄρθουρ χῶρο γιὰ νὰ τριγυρῇ

Ἔχουμε ἑπτὰ ὑποδωμάτια

Κι ἓνα παραπάνω

Ποῦ χρησιμεύει γιὰ διαμέρισμα τοῦ σωφροῦ καὶ τῆς γυναίκας του

Ἔχουμε ἀρκετὰ γιὰ νάμαστε εὐχαριστημένοι

Ὁ νέος ἐφημέριος ἦρθε χθές

Ὁ κόσμος λέει ὅτι φέρονται μιά πνοὴ φρέσκου ἀέρα

Μὲ ἀγῆντι ψυχρὴ

Ἀν νομίζω ὅτι εἶναι καθωσπρέπει

Ναί, θημάμαι τὸν Μωρίς πολὺ καλά

Καλὸ κι αὐτὸ νὰ παντρευτεῖ στὴν ἡλικία τοῦ Ἑκτείνῃ θὰ πρέπει νὰ εἶναι τρελλή

Ἦξερες ὅτι ἡ Μαίη μετακόμισε;

Ἀγ' ὅπου πέθανε ὁ Ἐντουαρντ ἦτανε πολὺ μόνη

Ἦταν καρκίνος

Ὅχι, δὲν ξέρω τίποτε γιὰ τὴ Μώντ
Δὲ θάθελα ποτὲ νὰ ξανακούσω τ' ὄνομά της
Κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ Μώντ
Εἶναι σατανικὴ γυναίκα

Ὁ ὀνηφίτης μας ἔφυγε

Καὶ ἀνακουφιστήκαμε

Τὰ μεροδούλια εἶναι πολὺ ψηλά στὸ Τόνγκρεϊτ

Γράψε καὶ πές μου πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου,

Καὶ τὰ κορίτσια,

Ἡ Φοίδη καὶ ἡ Ρόουζ

Πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη παρηγοριά γιὰ σένα

Ἡ Φοίδη καὶ ἡ Ρόουζ.

Τζὼν Μπέτζεμαν (1906)

Ὁδὸς Ντεδονσάιρ

Ἡ βαρεὰ πόρτα ἀπὸ μαόνι μὲ τὴ σιδηροποικιλή ἐπένδυσή της

Κλείνει. Κι ὁ ἦχος εἶναι πλούσιος, συμπαινωτός, διακριτικός.

Ὁ ἥλιος λάμπει ἀκόμα πάνω σ' αὐτὸ τὸ σκηνικό δέκατον ὕγδου αἰῶνα

Μὲ Ἐδουαρδιανὰ φρεντιανὰ στολίδια—Ὁδὸς Ντεδονσάιρ.

Ἐλπίδα καμιά. Κι οἱ ἀκτινογραφίες του πα-
ραμάσχαλα
Βεβαιώνουν τὰ λόγια. Ἡ γυναῖκα του πλάι
στέχει δειλά.
Τὸ ἀπέναντι πλῆθινο σπῖτι μοιάζει ἀγέρωχο καὶ
πρᾶο
Οἱ καμινάδες του στητὲς ἐνάντια σ' ἕναν ἀχνο-
συννεφιασμένο οὐρανό.

Ἐλπίδα καμιά. Καὶ τὸ σιδερένιο χερούλι ἐτού-
του τοῦ φράχτη
Τόσο ψυχρὸ στὴν ἀφή, εἶναι τώρα πὺδ τυχερὸ
ἀπ' αὐτόν.
«Ὡ ἀνελήτοι, διαστικοὶ Λονδρέζοι! Γιατὶ νά-
χω γίνει
Γιὰ τὸ μακρὺ καὶ θλιβερὸ νεκροκρέββατο πούρ-
χεται σὲ μένα;»

Βάζει τὰ δάχτυλά της στὰ δικὰ του, καθὼς,
ἐρωτευμένα καὶ χαζά,
Τὸ συνήθισε στοὺς περασμένους τοῦ Κενσιγκτον
χοροῦς
Εἶναι φτηνότερο νὰ πάρουμε τὸ ὑπόγειο γιὰ
τὸ Πικαντῖλλυ
Καὶ μετὰ νὰ πιάσουμε τὸ δεκαεννιά ἢ τὸ εἰ-
κοσιδύο».

Λῶρενς Ντάρρελλ (1912)

Πορτραῖτο τῆς Θεοδώρας

Μοῦ ξανάρχεται στὴ μνήμη μ' ἕνα στίγμα
χρυσό
Μὲς στὴν κόρη τοῦ ἐνὸς ματιοῦ, ἕνα παράξενο
Χρυσοροδίνιο: καὶ τόσα χρόνια μετὰ
Ἄπ' τὸ λησμόνημα ἐκείνου τοῦ μουσικοῦ κορ-
μοῦ—
Χέρια πολὺ μακρυνά, καρποὶ πολὺ λεπτοί—
Θιμῶμαι μόνο τὶς ἄστατες ἐπιθυμίες
Πὺδ τάραζαν τὴ σάρκα. Δὲν θὰ
Ἀρνηθῶ πὼς ἡ πομπώδης στάση της ἦταν γιὰ
γέλια, κοσμοπολίτικη:
Πῶς της μοροῦσες ν' ἀκούσεις τὸ θλιμμένο
Ἐπαρχιώτικο γέλιο τὸ χαλασμένο ἀπ' τὴν ἀ-
γορνία.

Καμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις σχεδιασμένη,
Πιστεύω, ἢ βασισμένη στὰ πρότυπα
Τοῦ ἔρωτα μᾶς πολιτείας—πολιτείας θεμελιω-
μένης σὸ
Ὅνομα τοῦ ἔρωτα: Γιὰ μένα εἶναι πάντα
Μελαχρινὸ πρόσωπο, ἄσπρα δόντια, φτηνὸ κα-
λοκαιριώτικο φῶρμα
Μὲ πράσινες κι' ἄσπρες λουρίδες κι' ἀκόμα
Γιὰ πάντα ἕνα ρόδινο μάτι. Τίποτ' ἄλλο δὲ
θυμίζουνα
Γιὰ χρόνια. Τὸ μάτι κλείουνταν σ' ἀναμονή.

Τότε σὲ μ' ἄλλη πολιτεία μὲ τὸν ἴδιο
Διπλὰ χρησιμοποιημένο ἄερα καὶ σεντόνια, στὸ
μέσον

Ἐνὸς χωρισμοῦ: τὴν ἴδια σκοτεινὴ κρεββατοκά-
μαρα,
Τὸ παγωμένο δοχεῖο νυχτὸς καὶ τὸ σκληρὸ σι-
δερένιο κρεβάτι,
Εἶδα τὸ φανάρι τοῦ δρόμου νὰ ξηλώνει τὴ Θεο-
δώρα
Σὰν παλιὰ φανέλλα, νὰ στρώνει τὶς ρυτίδες στὰ
μάτια καὶ τὸ στόμα,
Ξετυλίγοντας τὴ νειότη της γιὰ νὰ μπορῶ
νὰ δῶ
Τὶς πληγὲς ποὺ πρὶν δὲν εἶχα καταλάβει.

Πῶς μοροῦσα νάχω ἀγνοήσει τέτοιες πληγές;
Τὰ φτηνά σκουπίδια ἐνὸς ἐρωτικοῦ χαμογέλίου
Σκορπισμένα σὰν τὸν Ὅσιρη ἀνάμεσα σ' ἀμ-
μολόφους;
Τώρα μόνον ἡ πείρα μου τὴν ἀναγνωρίζει
Πολὺ ἀργά, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μεγάλους
ἐπιζῶντες
Ἄπ' τὴν ὁργὴ τῆς πολιτείας, καὶ τὴν τοποθετεῖ
ἀνάμεσα
Στοὺς μᾶστορες τοῦ ἔρωτα — ἀνάμεσα στοὺς
ἀληθινὰ ἐκλεκτούς!

Νταϊήδιντ Γκασκούν (1916)

Ἀπὸ τὸ «Ἐλεγειακὸ Αὐτοσχεδίασμα»
γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Πῶλ Ἐλυάρ

Ἐνα τρυφερὸ στόμα ἕνα σκεπτικὸ συνεσταλ-
μένο στόμα
Ἐνα σίγουρο ἐκλεκτικὸ λεπτὸ στόμα
Ἐνα Γαλιτικὸ στόμα ἕνα ἀσύμμετρο στόμα

Ἄνοιξε τὸ στόμα του μίλησε χωρὶς διαταγὴ
Ἐκάτσε κι' ἔγραψε καθὼς μιλαγε χωρὶς ν'
ἀλλάξει λέξη
Κι οἱ λέξεις ποὺ ἔγραψε συνεχίζουν ἀκόμα νὰ
μιλᾶν μὲ τὸ στόμα του:

Ζεστά καὶ ἐπιμονα
Ἀπλά, πειστικά
Εὐγενικά καὶ συγκινητικά
Μαλακά, εἰλικρινά
Καθαρὰ, χαϊδευτικά
Πικρά, πονεμένα
Σκεπτικά, δισταχτικά
Σπασμένα, σπαραχτικά,
Στὴν ἀγωνία, στ' ἀγκάλιασμα καὶ στὴν ὁργὴ
Στὸ πάθος, στὸ Παρίσι, στὸ πρόσωπο
Στὴ συντροφοικότητα, σὰν ὁ ποιητὴς
Τῆς Γαλλικῆς Ἀντίστασης, ὁμηγητῆς
Τῆς ἀδούλωτης ἐλευθερῆς ἀδελφωσύνης

Τσάρλς Κώοσλυ (1917)

Ὁ φίλος μου ὁ Μαλόνυ

Ὁ φίλος μου ὁ Μαλόνυ, δεκαοχτὼ χρονῶ,
Πλαστιμᾶει σὰν ὀχετός,
Μπῆκε σὲ μπελάδες δυὸ χρόνια πρὶν
Μὲ τὴν τοπικὴ ἀριστοκρατία,